

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 443/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], obaja bytom [REDAKČIA] zastúpených JUDr. Ľudovítom Földesom, advokátska kancelária, Domašská 11, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. IV Pz 10/16/1000 a sp. zn. IV Pz 15/16/1000 a jej prípismi z 11. marca 2016 a zo 17. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“; spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja

bytom [REDAKOVANÉ], ktorou namietali porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaniach vedených pod sp. zn. IV Pz 10/16/1000 a sp. zn. IV Pz 15/16/1000 a jej prípismi z 11. marca 2016 a zo 17. marca 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom bolo uznesením vyšetrovateľa vtedy Odboru ekonomickej kriminality, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Zámky (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) pod ČVS: ORP-694/OEK-NZ-2008 z 2. septembra 2009 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie za zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a ďalším uznesením vyšetrovateľ Policajného zboru pod rovnakou spisovou značkou a z toho istého dňa vzniesol sťažovateľke v 2. rade ďalšie obvinenie za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona.

3. Proti obom uzneseniam vyšetrovateľa Policajného zboru podali sťažovatelia sťažnosti, o ktorých Okresná prokuratúra Nové Zámky (ďalej len „okresná prokuratúra“) rozhodla uzneseniami č. k. 1 Pv 557/08-36 a č. k. 1 Pv 557/08-37 z 30. októbra 2009 tak, že im podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhovel a napadnuté uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru zrušila. Zároveň mu uložila vo veci znovu konať a rozhodnúť.

4. Vyšetrovateľ Policajného zboru následne uznesením pod ČVS:ORP-694/OEK-NZ-2008 zo 4. augusta 2015 opätovne vzniesol obvinenie sťažovateľovi v 1. rade za zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a sťažovateľke v 2. rade za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného

zákona (1. skutok) a zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona (2. skutok).

5. Sťažovatelia uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru zo 4. augusta 2015 napadli sťažnosťou, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 8/14/4404-37 z 10. decembra 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nie dôvodnú.

6. Podaním z 5. januára 2016 sťažovatelia navrhli generálnej prokuratúre zrušiť právoplatné rozhodnutie okresnej prokuratúry z 10. decembra 2015 v prípravnom konaní, t. j. domáhali sa postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

7. Generálna prokuratúra prípsmi č. k. IV Pz 10/16/1000-8 z 11. marca 2016 (vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade) a č. k. IV Pz 15/16/1000-8 zo 17. marca 2016 (vo vzťahu k sťažovateľke v 2. rade) návrh sťažovateľov ako nedôvodný odložila.

8. Podľa názoru sťažovateľov generálna prokuratúra svojím postupom a označenými prípsmi zasiahla do ich základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom.

9. Sťažovatelia predovšetkým popierajú spáchanie skutkov, ktoré im boli a sú kladené za vinu. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, v súvislosti s ktorými trestné stíhanie prebieha, fakticky nadobudli v súlade s obsahom listinných dôkazov – kúpnej zmluvy vo forme notárskej zápisnice, návrhu na vklad vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností a ďalších, ktoré vyvracajú podozrenia zo spáchania zločinov podvodu.

10. Tvrdenie oznamovateľa trestných činov, že mu sťažovatelia za nehnuteľnosti nezaplatili kúpnu cenu, odmietajú a poukazujú na znenie kúpnej zmluvy, z ktorej vyplýva opak. Rovnako vylučujú vzájomnú dohodu o len dočasnom prevode vlastníctva nehnuteľností oznamovateľom na sťažovateľov, tak ako to je uvedené v trestnom oznámení. Sťažovateľka v 2. rade poukazuje na skutočnosť, že v jednom zo stíhaných skutkov

ako predávajúci vôbec nevystupoval oznamovateľ („nebol účastníkom tejto kúpnej zmluvy“), ale úplne iná fyzická osoba – skutočná vlastníčka kupovanej nehnuteľnosti.

11. Podľa slov sťažovateľov vyšetrovateľ Policajného zboru „*len na základne ničím, žiadnym dôkazom nepodloženého trestného oznámenia... a pri súčasnej existencii veľkého množstva objektívnych listinných dôkazov v jednom aj druhom prípade..., ktoré všetky dokazujú, a stále dokazovali legálne nadobudnutie vlastníckeho práva*“ sťažovateľmi „*a dokazujú a dokazovali stále nezmyselnosť a nepravdivosť tvrdení*“ oznamovateľa „*a v rozpore s Trestným poriadkom... začal... trestné stíhanie vo veci zločinu podvodu...*“.

12. K opätovnému vzneseniu obvinenia uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru zo 4. augusta 2015 došlo po šiestich rokoch od zrušenia (30. októbra 2009) predošlých rozhodnutí o stíhaní sťažovateľov (z 2. septembra 2009) okresnou prokuratúrou, a to „*za nezmeneného dôkazného a právneho stavu v jednej aj druhej veci a skutkového stavu opísaného už v zrušenom uznesení...*“. Sťažovatelia tvrdia, že vyšetrovateľ Policajného zboru „*nedokázal v tomto uznesení ani po 8 rokoch vedeného trestného stíhania riadne ustáliť a popísať skutkovú podstatu, lebo žiadna neexistuje, a vytvoril alternatívnu skutkovú podstatu spôsobu čo sa týka údajného... konania*“ sťažovateľov. Podľa nich „*vyšetrovatelia PZ, policajti v trestnom konaní... už po dobu 8 rokov nedovoleným a protizákonným, protiústavným spôsobom zasahujú do skutkového deja v zjavnej snahe ho dotvárať aby... konanie bolo kvalifikované ako trestný čin. Činia tak napriek objektívnej existencii množstva právne relevantných listinných dôkazov, dokumentujúcich nadobudnutie predmetných nehnuteľností... na základe Kúpnej zmluvy, a na základe rozhodnutí štátnych orgánov. Takýto postup OČTK je trestnoprávne a ústavne neakceptovateľný.*“.

13. Sťažovatelia zopakovali, že kúpnu cenu „*riadne zaplatil pred podpisom... kúpnej zmluvy*“ a oznamovateľ „*to sám prehlásil, uznal a podpísal pred notárom, ako aj to, že nemá voči... nadobúdateľovi žiadne ďalšie finančné požiadavky... lebo je to objektívny skutkový a právny stav veci*“.

14. Okresnej prokuratúre sťažovateľa vytýkali, že uznesenie č. k. 1 Pv 8/14/4404-37 z 10. decembra 2015, ktorým sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru o opätovnom vznesení obvinenia zo 4. augusta 2015 zamietla, „riadne nezdôvodnila..., napriek tomu, že o sťažnosti teraz rozhodla inak, čo je v rozpore s ustanovením § 176 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku (!) len vo všeobecnosti poukázala na právne irelevantné skutočnosti uvedené v napadnutom uznesení vyšetrovateľa, ktoré legálne nadobudnutie vlastníckeho práva... k nehnuteľnostiam... relevantným spôsobom nevyvracajú, ale ani nespochybujú vôbec, a to ani po už 8 rokoch tvrdím, že absolútne bezdôvodne a protizákonne a protiústavne vedeného vyšetrovania a trestného stíhania... v predmetných veciach...“.

15. K prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 10/16/1000-8 z 11. marca 2016 a č. k. IV Pz 15/16/1000-8 zo 17. marca 2016, ktorými boli odložené mimoriadne opravné prostriedky v prípravnom konaní, sťažovateľa uviedli, že nimi generálna prokuratúra „odobrila... nezákonný postup prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky čo sa týka neodôvodnenia svojho napadnutého uznesenia o zamietnutí... sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako aj uviedla, že nezistila porušenia zákona v postupe OČTK“.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I./ V konaní č. k.: IV Pz 10/16/1000 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v Bratislave o Návrhu sťažovateľa I./ ako obvineného na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 Tr. poriadku proti uzneseniu Okresnej prokuratúry v Nových Zámkoch, č. k.: 1 Pv 8/14/4440-37 zo dňa 12. decembra 2015 postupom , v ktorom bolo rozhodnuté o odložení tohto návrhu, o čom bol prípisom pod č. k.: IV Pz 10/15/1000-8 [správne má byť č. k.: IV Pz 10/16/1000-8, pozn.] zo dňa 11. 03. 2016 sťažovateľ I./ vyrozumený porušené práva sťažovateľa I./, boli, a to jeho Ústavné právo podľa Čl. 46 ods. 1 - právo na súdnu a inú právnu ochranu s poukazom na ustanovenie Čl. 17 ods. 2 a Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čiastočne aj právo podľa Čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej právo na spravodlivý a rýchly proces

podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 48 ods. 2 a Čl. 49 Ústavy SR, a práva podľa Čl. 12 ods. 1, ods. 2, Čl. 13 ods. 3 Ústavy SR.

2./ V konaní č. k.: IV Pz 15/16/1000 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v Bratislave o Návrhu sťažovateľa 2./ ako obvineného na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 Tr. poriadku proti uzneseniu Okresnej prokuratúry v Nových Zámkoch, č. k.: 1 Pv 8/14/4440-37 zo dňa 12. decembra 2015 postupom, v ktorom bolo rozhodnuté o odložení tohto návrhu, o čom bol prípisom pod č. k.: IV Pz 15/16/1000-8 zo dňa 17. 03. 2016 sťažovateľ 2./ vyrozumený, porušené práva sťažovateľa 2./ boli, a to jeho Ústavné právo podľa Čl. 46 ods. 1 - právo na súdnu a inú právnu ochranu s poukazom na ustanovenie Čl. 17 ods. 2 a Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čiastočne aj právo podľa Čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej právo na spravodlivý a rýchly proces podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 48 ods. 2 a Čl. 49 Ústavy SR, a práva podľa Čl. 12 ods. 1, ods. 2, Čl. 13 ods. 3 Ústavy SR.

3./ Konanie č. k.: IV Pz 10/16/1000 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v Bratislave sa zrušuje a Návrh sťažovateľa 1./ ako obvineného na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 Tr. poriadku proti uzneseniu Okresnej prokuratúry v Nových Zámkoch, č. k.: 1 Pv 8/14/4440-37 zo dňa 12. decembra 2015 sa vracia na Generálnu prokuratúru SR v Bratislave, aby ho znovu prejedнала a rozhodla o ňom.

4./ Konanie č. k.: IV Pz 15/16/1000 na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v Bratislave sa zrušuje a Návrh sťažovateľa 2./ ako obvineného na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 Tr. poriadku proti uzneseniu Okresnej prokuratúry v Nových Zámkoch, č. k.: 1 Pv 8/14/4440-37 zo dňa 12. decembra 2015 sa vracia na Generálnu prokuratúru SR v Bratislave, aby ho znovu prejedнала a rozhodla o ňom.

5./ Generálna prokuratúra SR v Bratislave je povinná do 2 mesiacov od právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu SR vyplatiť peňažnú sumu sťažovateľovi 1./ a 2./, každému po 5000,00 Eur za primerané finančné zadosťučinenie.

6./ Generálna prokuratúra SR v Bratislave je povinná zaplatiť sťažovateľovi 1./ a 2./ trovy právneho zastúpenia celkom vo výške peňažnej sumy 303,16 Eur na účet právneho zástupcu sťažovateľa 1./ a 2./...“

17. Sťažovatelia zároveň podali návrh na vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým by ústavný súd uložil „Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Nových Zámkoch, Odbor kriminálnej polície, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného uznesenia pod ČVS: ORP- 694/OEK-NZ-2008 zo dňa 04. 08. 2015 v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky , č. k.: 1 Pv 8/14/4404-37 zo dňa 10. decembra 2015, ktorým bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku proti sťažovateľovi 1./ a 2./... až do rozhodnutia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o Návrhu sťažovateľa 1./ a 2./ ako obvineného podľa § 363 ods. 1 Tr. poriadku na postup generálneho prokurátora SR proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Nové Zámky , č. k.: 1 Pv 8/14/4404-37 zo dňa 10. decembra 2015 v trestnej veci pod ČVS: ORP-694/OEK-NZ-2008 na Okresnom riaditeľstve PZ v Nových Zámkoch Odbor Kriminálnej polície“.

18. Podaním doručeným ústavnému súdu 14. septembra 2016 sa sťažovatelia domáhali postupu ústavného súdu podľa § 29 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

22. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

23. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

24. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

25. V súlade s uvedeným ústavný súd považoval za predmet sťažnosti namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3 a čl. 49 ústavy, porušenie základných

práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV Pz 10/16/1000 a sp. zn. IV Pz 15/16/1000 a jej prípismi z 11. marca 2016 a zo 17. marca 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že generálna prokuratúra označenými prípismi „odobrila“ postup okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 8/14/4404 a jej uznesenie z 10. decembra 2015, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľov proti rozhodnutiu o vznesení im obvinenia. Pritom postup vyšetrovateľa Policajného zboru a okresnej prokuratúry, ako aj ich rozhodnutia zo 4. augusta 2014 (vznesenie obvinenia) a z 10. decembra 2015 (zamietnutie sťažnosti proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia) sťažovatelia považujú za „protizákonné“, „protiústavné“ a riadne neodôvodnené.

26. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

27. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

28. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

29. Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

30. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

31. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

32. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

33. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

34. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva byť stíhaný z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

36. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

37. Z obsahu napadnutých prípisov generálnej prokuratúry vyplýva, že táto preskúmala na vec sa vzťahujúci spisový materiál, „*a to vyšetrovací spis Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Zámky č. ORP-694/OEK-NZ- 2008 a obsah dozorového spisu Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. I Pv 8/14/4404*“. Generálna prokuratúra po tom, ako ozrejmila sťažovateľom podstatu, význam a účel nimi uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku v rámci prípravného konania, a to predovšetkým z hľadiska výnimočnosti jeho aplikácie, a priblížila podstatu a zmysel vznesenia obvinenia fyzickej osobe okrem iného vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade (prípis č. k. IV Pz 10/2016/1000-8 z 11. marca 2016), uviedla:

„V posudzovanej trestnej veci, majúc na zreteli hore uvedené premisy, som zistila stav, ktorý dovoľoval vyšetrovateľovi PZ vzniesť obvinenie [REDACTED] pre zločin podvodu spolupáchateľstvom..., pretože zo skutočností zadokumentovaných v dobe pred vydaním predmetného uznesenia vyplýva dostatočne odôvodnený záver, že sa stal vyššie slovné pomenovaný a číselne označený trestný čin a že tento spáchala určitá osoba, konkrétne aj [REDACTED].

Podmienkou pre postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku je presvedčenie o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu, ktoré však nie je, ako už bolo vyššie uvedené, totožné s presvedčením o vine, pretože sa nevyžaduje istota. Dôkazy zabezpečené v čase vydania takéhoto uznesenia existenciu takejto dôvodnosti preukazovali.

Dôkazy, na ktoré v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia poukázal vyšetrovateľ PZ, ako aj argumentácia prokurátorky okresnej prokuratúry pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného [REDACTED] proti uzneseniu o vznesení obvinenia dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, t. j. majú pre vec podstatný význam.

Je nutné uviesť, že na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako v prípade podania obžaloby.

V predmetnej trestnej veci je uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia zo dňa 04. 08. 2015 určité a zrozumiteľné. Skutok kladený aj obvinenému [REDACTED] za vinu, je v danom uznesení opísaný riadne a zrozumiteľne, pričom ho nie je možné zameniť s iným skutkom. Predmetné uznesenie je preskúmateľné, v jeho odôvodnení sú uvedené dôkazy, z ktorých vyšetrovateľ Policajného zboru vychádzal a ktoré nasvedčujú tomu, že daný skutok mohol spáchať aj obvinený [REDACTED].

V súvislosti s dôvodnosťou vznesenia obvinenia [REDACTED] poukazujem predovšetkým na usvedčujúcu výpoveď poškodeného [REDACTED] a svedka [REDACTED], ktorý na spornej nehnuteľnosti vykonával búracie práce pre poškodeného [REDACTED] (a nie pre obvineného [REDACTED]) a ten mu aj za búranie vyplatil v hotovosti faktúru č. 3/2007 zo dňa 03. 09. 2007. Z výsluchov svedkov [REDACTED] a [REDACTED] tiež vyplýva, že búranie domu realizoval poškodený [REDACTED]. Je potrebné poukázať aj na to, že ak obvinený [REDACTED] nedisponoval peniazmi vo výške kúpnej ceny a tieto si mal vypožičať od svojej terajšej manželky - obvinenej [REDACTED], zo zabezpečených výpisov z účtu obvinenej [REDACTED]

██████████ nebolo zistené, že by táto disponovala peňažnými prostriedkami v požadovanej výške.

Opodstatneným je teda aj uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 1 Pv 8/14/4404 zo dňa 10. 12. 2015, ktorým zamietla aj sťažnosť obvineného ██████████ proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

V odôvodnení uznesenia prokurátorka okresnej prokuratúry dostatočne vyhodnotila zistený skutkový stav veci v súvislosti s konaním obvineného ██████████, za ktoré mu bolo vznesené obvinenie, i keď v podrobnostiach poukázala aj na svedecké výpovede, ktorých obsah je uvedený v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia. Opätovné uvádzanie zadovážených dôkazov vrátane ich obsahu v uznesení prokurátorky okresnej prokuratúry by bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia.

Dávam do pozornosti, že dôkazy získané zákonným spôsobom orgány činné v trestnom konaní ako aj súd hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali oni alebo niektorá zo strán, čo im vyplýva zo základnej zásady trestného konania uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v konaní, ako i vo vydaných uzneseniach orgánov činných v trestnom konaní som nezistila porušenie zákona, Váš návrh... ako nedôvodný odkladám, o čom Vás v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem.“

38. Vo vzťahu k sťažovateľke v 2. rade generálna prokuratúra v prípise č. k. IV Pz 15/16/1000-8 zo 17. marca 2016 okrem iného uviedla:

«Je nutné uviesť, že na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako v prípade podania obžaloby.

V predmetnej trestnej veci je uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia zo dňa 04. 08. 2015 určité a zrozumiteľné. Konanie kladené obvinenej ██████████ za vinu, je v danom uznesení opísané riadne a zrozumiteľne, pričom ho nie je možné zameniť s iným skutkom. Predmetné uznesenie je preskúmateľné, v jeho odôvodnení sú uvedené dôkazy,

z ktorých vyšetrovateľ PZ vychádzal a ktoré nasvedčujú tomu, že trestnú činnosť spáchala (aj) obvinená [REDACTED].

V súvislosti s dôvodnosťou vznesenia obvinenia [REDACTED] poukazujem predovšetkým na výpoveď samotného poškodeného [REDACTED] a svedkýň [REDACTED] a [REDACTED], ktoré potvrdili, že finančné prostriedky, ktoré boli použité na kúpu nehnuteľností... k notárovi priniesol poškodený [REDACTED] [REDACTED], ktorý ich odovzdal obvinenej [REDACTED]... a ona ich dala [REDACTED] [REDACTED]. Navyše svedkyňa [REDACTED]... uviedla, že ju kontaktovala matka obvinenej [REDACTED], a to [REDACTED], ktorá ju žiadala, aby pred políciou uviedla, že peniaze za kúpu nehnuteľností vyplatila [REDACTED] obvinená [REDACTED] potom, ako jej ich priniesla práve [REDACTED]. Svedok [REDACTED]... vo svojej výpovedi potvrdil, že jeho spoločnosť vykonala na nehnuteľnosti... výmenu okien, ktoré objednal a uhradil poškodený [REDACTED] [REDACTED]. Ku spoločnému konaniu obvinenej [REDACTED] a obvineného [REDACTED] [REDACTED] poukazujem aj na výpoveď svedka [REDACTED], ktorý na nehnuteľnosti kupovanej obvineným [REDACTED] vykonával búracie práce... pre poškodeného [REDACTED] a ten mu aj za búranie zaplatil v hotovosti. Z výsluchov svedkov [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] tiež vyplýva, že búranie domu realizoval poškodený [REDACTED] [REDACTED]. Zo zabezpečených výpisov z účtu obvinenej [REDACTED] nebolo zistené, že by táto disponovala v kritickom období dostatočnými peňažnými prostriedkami, čo spochybňuje aj jej obranu zvolenú... ku konaniu (23. 03. 2007), ktorého sa dopustila spoločne s obvineným [REDACTED]. To, že na kúpu spornej nehnuteľnosti od [REDACTED] si obvinený [REDACTED] mal zapožičať peniaze práve od obvinenej [REDACTED]... je spochybnené aj tým, že v období niekoľko mesiacov predtým (10. 11. 2006) mala obvinená [REDACTED] uhradiť aj kúpnu cenu [REDACTED] [REDACTED] za kúpu domu...

Opodstatneným je teda aj uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 1 Pv 8/14/4404 zo dňa 10. 12. 2015, ktorým zamietla aj sťažnosť obvinenej [REDACTED] [REDACTED] proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V odôvodnení uznesenia prokurátorka okresnej prokuratúry dostatočne vyhodnotila zistený skutkový stav veci aj v súvislosti s konaním obvinenej [REDACTED], za ktoré jej bolo vznesené obvinenie,

i keď v podrobnostiach poukázala aj na svedecké výpovede, ktorých obsah je uvedený v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia. Opätovné uvádzanie zadovážených dôkazov vrátane ich obsahu v uznesení prokurátorky by bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia.

Dávam do pozornosti, že dôkazy získané zákonným spôsobom orgány činné v trestnom konaní ako aj súd hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali oni alebo niektorá zo strán, čo im vyplýva zo základnej zásady trestného konania uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Mám za to, že v danom prípade sa nejedná iba o občianskoprávne vzťahy a nemožno tu aplikovať Vami uplatňovaný princíp „ultima ratio“, pretože v danej veci došlo k takému porušeniu súkromnoprávných vzťahov, ktoré svojou intenzitou dosahuje zákonom predpokladanú nebezpečnosť pre ich posúdenie ako protiprávneho konania zakladajúceho znaky trestného činu.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v konaní, ako i vo vydaných uzneseniach orgánov činných v trestnom konaní som nezistila porušenie zákona, Váš návrh... ako nedôvodný odkladám, o čom Vás v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem.»

39. Z citovaných častí odôvodnenia napadnutých prípisov jasne a zreteľne vyplýva, prečo generálna prokuratúra nevyhovela mimoriadnemu opravnému prostriedku sťažovateľov v prípravnom konaní, a teda prečo uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 8/14/4404-37 z 10. decembra 2015 nezrušila. Sťažovateľom pritom dala odpovede na všetky s tým súvisiace skutkovo a právne relevantné otázky. Presvedčivo odôvodnila záver, že uznesenie o vznesení obvinenia vychádza z dôkazov vyplývajúcich z dôkazných prostriedkov (najmä z výsluchov svedkov a výpisov z účtu) získaných na základe prebiehajúceho vyšetrovania, a teda má svoje opodstatnenie.

40. Generálna prokuratúra uviedla, prečo sa stotožnila so závermi uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru o vznesení obvinenia, ako aj závermi uznesenia okresnej

prokuratúry, uviedla ktoré dôkazy nasvedčujú správnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, obsah ktorých stručne, ale výstižne prezentovala.

41. Predmetné prípisy generálnej prokuratúry obsahujú dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom ústavný súd nezistil, že by výklad v danom prípade aplikovaných právnych noriem a ich závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých prípisov. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu a inú právnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V danej veci však o takýto prípad nejde.

42. Ústavný súd sa z obsahu napadnutých prípisov presvedčil, že generálna prokuratúra sa námietkami sťažovateľov zaoberala v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

43. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými prípismi generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 10/16/1000-8 z 11. marca 2016 a č. k. IV Pz 15/16/1000-8 zo 17. marca 2016 a namietaným porušením základných práv sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

44. Sťažovatelia v súvislosti s označeným základným právom zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy a právom zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru namietajú „*neprimerane dlhotrvajúce... bezdôvodné trestné stíhanie*“.

45. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom za porušovateľa ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote označili generálnu prokuratúru a jej postup v konaniach vedených pod sp. zn. IV Pz 10/16/1000 a sp. zn. 15/16/1000. Postup vyšetrovateľa Policajného zboru v konaní vedenom pod ČVS:ORP-694/OEK-NZ-2008 ani postup okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 8/14/4404 relevantným spôsobom spôsobilým začať ústavnoprávny prieskum porušenia označených práv nenamietali. Vyplýva to zo skutočnosti, že v petite sťažnosti, ktorým v konečnom dôsledku vymedzili rozsah požadovanej ústavnej ochrany a ktorým, ako už bolo uvedené, je ústavný súd viazaný, nenavrhlí vysloviť porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ani postupom vyšetrovateľa Policajného zboru, ani postupom okresnej prokuratúry.

46. Vzhľadom na uvedené ústavný súd mohol, a teda preskúmal prípadný zásah do označených práv sťažovateľov iba z hľadiska postupu generálnej prokuratúry. Obe namietané konania generálnej prokuratúry boli iniciované podaním mimoriadneho opravného prostriedku z 5. januára 2016 doručeného generálnej prokuratúre 8. januára 2016. K jeho vybaveniu došlo 11., resp. 17. marca 2016, t. j. konanie na generálnej prokuratúre trvalo približne dva mesiace. Ústavný súd z uvedeného vyvodil záver, že takéto krátke obdobie za žiadnych okolností nemôže predstavovať kvalifikovaný prietáh, ktorý by bol spôsobilý zasiahnuť do ústavou garantovaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ani do práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

47. Ústavný súd prihliadnuc na toto zistenie nemohol konať inak, iba sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

48. Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť poznamenáva, že ak by aj sťažovatelia spôsobom zodpovedajúcim požiadavkám zákona o ústavnom súde namietali prietahy v postupe vyšetrovateľa Policajného zboru a okresnej prokuratúry v ich trestnej veci, ich sťažnosť by nemohla byť úspešná z dôvodu, že napriek dlhému trvaniu trestného stíhania – trestného konania (ako uvádzajú v sťažnosti v trvaní 8 rokov) boli sťažovatelia ako obvinení (bolo im vznesené obvinenie) stíhaní relatívne krátku dobu (od 2. septembra 2009 do 30. októbra 2009 a od 4. augusta 2015 do podania sťažnosti ústavnému súdu 26. apríla 2016), ktorá takisto nedosahuje kvalitu kvalifikovaného prietahu, najmä ak sťažovatelia ani nenamietali nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní (sťažovatelia netvrdia, že vyšetrovateľ Policajného zboru alebo okresná prokuratúra boli v období ich stíhania nečinnými, t. j. že nevykonávali potrebné procesné úkony). Obdobie trestného konania, počas ktorého sťažovatelia neboli stíhaní, teda neboli jeho stranami (neboli obvinenými), nemožno považovať za také konanie, ktoré by sa ich dotýkalo v intenzite dosahujúcej ústavnoprávny rozmer vo vzťahu k ich osobám, t. j. v tejto etape konania príslušné orgány verejnej moci nemohli reálne zasiahnuť do ich základných práv. Za takejto situácie by ústavný súd musel konštatovať zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľov v tejto časti, čo by bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru

49. Už zo samotného znenia ustanovenia čl. 5 ods. 1 dohovoru vyplýva, že toto nemožno na prípad sťažovateľov aplikovať, pretože ako to priamo z jeho textu vyplýva, domáhať sa jeho ochrany môže iba ten, kto bol „zatknutý“, „držaný“ alebo „pozbavený slobody“, k čomu v prípade sťažovateľov nedošlo.

50. Pretože medzi namietaným porušením práva na osobnú slobodu a bezpečnosť zaručeným v čl. 5 ods. 1 dohovoru a označeným postupom generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV Pz 10/16/1000 a sp. zn. IV Pz 15/16/1000 a jej prípismi z 11. marca 2016 a zo 17. marca 2016 neexistuje žiadna príčinná súvislosť, ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3 a čl. 49 ústavy

51. V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd v prípadoch individuálnych sťažností fyzických alebo právnických osôb rozhoduje o namietanom porušení ich základných práv alebo slobôd. Tie sú v rámci ústavy upravené v druhom oddiele druhej hlavy. Naproti tomu v čl. 2 ods. 2 ústavy sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, nie však základné práva a slobody, preto ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy považuje v danom prípade za zjavne neopodstatnenú.

52. Obdobne k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zásade viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, z novšej judikatúry I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012).

53. Rovnako vo vzťahu k čl. 13 ústavy ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že toto ustanovenie nie je priamo aplikovateľné v konaní o sťažnosti, pretože jeho obsahom nie je základné právo alebo sloboda, ale ústavná direktíva adresovaná predovšetkým orgánom v normotvornej činnosti všetkých stupňov (I. ÚS 8/97, I. ÚS 32/98, IV. ÚS 240/09).

54. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie čl. 49 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že čl. 49 ústavy je ústavnoprávnym zakotvením zásady „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*“, z ktorej vyplýva, že za trestný čin možno považovať iba také konanie, ktorého znaky sú popísané v Trestnom zákone v niektorej zo skutkových podstát trestných činov a páchatel'ovi môže byť uložený iba taký trest, ktorý Trestný zákon pre danú skutkovú podstatu dovoľuje uložiť. Porušením tohto ustanovenia by preto bolo, keby skutok tak, ako je v danom prípade opísaný v uznesení o vznesení obvinenia, nezodpovedal žiadnej zo skutkových podstát uvedených v Trestnom zákone. To, že skutok opísaný v rozhodnutí o stíhaní sťažovateľov síce zodpovedá označenej skutkovej podstate trestného činu, no sťažovatelia ako obvinení sa ho nedopustili, resp. nimi spáchané skutky nenapĺňali všetky znaky danej skutkovej podstaty, neznamená porušenie čl. 49 ústavy. V takom prípade by mohlo ísť len o porušenie niektorého z ďalších článkov druhej hlavy siedmeho oddielu ústavy (obdobne pozri napr. II. ÚS 863/2016).

55. Vzhľadom na vedené neprichádzalo do úvahy vyslovenie porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3 a čl. 49 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

56. Nad rámec všetkého dosiaľ uvedeného ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že jednoznačnú podstatu sťažnosti sťažovateľov tvorí ich nesúhlas s ich trestným stíhaním, teda s tým, že im bolo vznesené obvinenie. V obdobných prípadoch ústavný súd už opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú

napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02), prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

57. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľov sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v prípravnom konaní, keď o dôvodnosti, a teda zákonnosti a ústavnosti ich trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv v predmetnej trestnej veci. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú nielen z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ale aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.

58. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je. Navyše, je nutné skonštatovať, že aj samotné vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené (v čase podania sťažnosti ústavnému súdu, pozn.) a postavenie sťažovateľov ako strany trestného konania im už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúcu plnú potenciú aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností im za vinu kladených. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti náleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení, s výnimkou mimoriadnych situácií, napríklad ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca, teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému/obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

59. Vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľov sa javí aj ako predčasne podaná, čo ju predurčuje k jej odmietnutiu aj ako neprípustnej, resp. ako takej, o ktorej ešte nevznikla právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), keďže nie je vylúčený reálny predpoklad (pokiaľ trestné konanie dospeje až do štádia súdneho konania), že o otázkach tvoriacich podstatu sťažnosti (o vine sťažovateľov) ešte budú konať a rozhodovať všeobecné sudy.

60. Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do Súvahy zaoberať sa ich ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

61. Z toho istého dôvodu, t. j. odmietnutia sťažnosti, bolo bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľov na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017